

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1045/2023
19.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Кочовића, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Кочовића, адвоката Милољуба Јовичића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги Кв 84/23 од 27.04.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 414/23 од 17.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 19.10.2023. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Кочовића, адвоката Милољуба Јовичића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги Кв 84/23 од 27.04.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 414/23 од 17.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги Кв 84/23 од 27.04.2023. године, усвојен је захтев Основног јавног тужиоца у Пожеги па су преиначене у погледу одлуке о казни пресуда Основног суда у Ивањици К 113/19 од 29.10.2019. године којом је окривљени Зоран Кочовић оглашен кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, коју казну ће издржавати у просторијама у којима станује и новчану казну у износу од 80.000,00 динара и пресуда Основног суда у Пожеги К 20/18 од 07.12.2020. године, којом је окривљени Зоран Кочовић, оглашен кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 4 у вези става 1. Кривичног законика и кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и јединствену новчану казну у износу од 250.000,00 динара, па је окривљени применом одредбе члана 62. став 1. Кривичног законика и члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 11 (једанаест) месеци у коју му се урачунава време до сада проведено на издржавању казне затвора по пресуди Основног

суда у Ивањици К 113/19 од 29.10.2019. године, у периоду од 06.04.2022. године па надаље и јединствену новчану казну у одређеном износу од 330.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде и одређено је да ће суд, ако окривљени наведену новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 414/23 од 17.07.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Зорана Кочовића, а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног Зорана Кочовића, адвокат Милољуб Јовичић у захтеву наводи да исти подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 414/23 од 17.07.2023. године, међутим из навода захтева произилази да је исти поднет и против пресуде Основног суда у Пожеги Кв 84/23 од 27.04.2023. године, због повреде кривичног закона „из члана 493. став 3. ЗКП“, са предлогом да Врховни суд укине правноснажне пресуде и предмет врати нижестепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Кочовића, је неоснован.

Бранилац окривљеног Зорана Кочовића, у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају, на штету окривљеног, није могло извршити спајање различитих кривичних санкција и то затворске казне у трајању од три године и казне затвора од једне године, за коју је одређено да ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује и окривљеном изрећи јединствена казна затвора која ће се извршавати у Заводу за извршење кривичних санкција. Ово посебно имајући у виду да је као основ нове казне, узета јединствена казна затвора по пресуди Основног суда у Пожеги К 20/18 од 07.12.2020. године, која је донета због кривичних дела у стицају па су у истој садржане казне за два кривична дела, а не за једно кривично дело.

Ове наводе, који по оцени Врховног суда, представљају повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Сходно одредби члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП, дозвољено је спајање казне затвора (члан 45. став 1. Кривичног законика) и казне затвора коју окривљени по одлуци суда сходно члану 45. став 5. Кривичног законика, који је важио у време извршења

кривичног дела („Сл. Гласник РС“ број 121/12), треба да издржи на тај начин што не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“) и изрицање јединствене казне по правилима за одмеравање казне за дела у стицају, јер су у питању истоврсне казне које након изрицања јединствене казне губе своју самосталност.

Уколико је јединствена казна затвора изречена у трајању до једне године суд ће ценећи све околности (члан 45. став 5. Кривичног законика), одлучити да ли ће одредити да се изврши на начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“), а уколико је јединствена казна изречена у трајању од преко једне године, као што је то у конкретном случају у питању, не могу се применити одредбе члана 45. став 5. Кривичног законика.

При томе, исту повреду закона бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, у својој одлуци Кж1 414/23 од 17.07.2023. године, оценио ове жалбене наводе неоснованим и о томе је на страни 2., став шест и седам, изнео довољне и јасне разлоге, налазећи да казна тзв „кућног затвора“ представља само начин извршења казне затвора и да спајањем казни као у конкретном случају, на штету окривљеног, није повређен кривични закон, као и да се приликом одмеравања нове јединствене казне, не могу као основ узети појединачне казне затвора утврђене за поједина кривична дела, обзиром да су исте изрицањем јединствене казне затвора изгубиле своју самосталност, које разлоге Врховни суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић